

Dags för makligt intag av konsten

KRÖNIKAN

Jeff
Werner

kultur@gp.se

Vad kan man lära av Thielska galleriet? Jag tänker inte på alla märkliga turer med chefer som vägrar flytta och chefer det flyttas på, styrelseordföranden som låter måla om med plastfärg och galleristen som blev museichef. Nej, jag tänker på tvångat att göra utställningar.

Förr när jag besökte Stockholm tog jag ofta en promenad längs vattnet till Ferdinand Bobergs makalösa byggnad och dess häpnadsväckande samling av nordiskt sekelskiftesmåleri. Och jag var inte ensam. Thielska galleriet var ett givet utflyktsmål för både stockholmare och turister. Men med åren har besöken blivit allt färre, både för mig och andra. När det var som sämst hittade bara en handfull personer om dagen till Thielska galleriet.

Men med utställningen *Munch! — Nietzsche, Thiel och Nordens störste konstnär* slingrar sig nu köerna långa. Thielska galleriet har haft fler besökare på en månad än förr på ett år. Varför? Knappast för att det är en bra utställning. Den

Museivärlden är som en gigantisk skolgård där målningar byts som man förr bytte samlarbilder

säger inget om Munch, eller om Thiel och Nietzsche. Vad värre är: den har inte heller några pedagogiska ambitioner. Två rum fyllda av grafik och ett rum med målningar. Inga presentationstexter. Inga teman. Dessutom finns de flesta av Munchmålning-

arna alltid på Thielska galleriet. Hade man gått dit förra året hade man kunnat se dem utan att köa. Och fått se en massa annan bra konst som nu är nedplockad på köpet.

DET TYCKS INTE längre räcka för museer att ha fantastiska samlingar. Vad folk vill ha är utställningar. Därför sker ett bytessystem mellan världens museer. Thielska får låna in ett par verk från Oslo, mot att senare låna ut några egna. Vad man kan låna in beror på vad man har i samlingen. Museivärlden är som en gigantisk skolgård där målningar byts som man förr bytte samlarbilder. Du får två Hill om jag får en Munch!

En gammal museisanning är att om man vill locka många besökare ska man satsa på impressionister eller dinosaurier. Till sistnämnda kategori kan också kända namn som Frida Kahlo och Edvard Munch räknas. Så Thielska galleriet gör alldeles rätt om det bara är besökare som räknas. Tilläggas kan att kollegan ute på Lidingö – Millesgården – just nu visar ”underbara impressionister”.

FÖRR RESTE KONSTINTRESSERADE för att se mästerverk – ungefär som ornitologer bockar av intressanta fågelarter. I dag reser man för att se utställningar. Men varför måste både publiken och konsten röra på sig? Det sliter både på konsten och miljön. Är det inte dags för en konstens motsvarighet till slow-food? Färre färdigtuggade utställningar. Långsammare konsumtion men rikare konstupplevelser.

Jeff Werner är professor i konstvetenskap vid Stockholms universitet. Han gillar finska Ateneums fokusutställningar där enstaka, ofta mindre välkända verk, ur samlingarna ägnas all uppmärksamhet.